

Viață pentru viață¹

În urmă cu mai mulți ani s-a întâmplat ceva așa de ciudat și de impresionant, încât merită să fie făcut cunoscut.

Într-un oraș oriental trăiau doi frați. Aveau o gospodărie comună. Cel mai tânăr ducea o viață neînfrânată, imorală. El nu făcea, propriu-zis nimic altceva, decât că se lăsa pradă dorințelor și distracțiilor sale păcătoase, fără, așa cum părea, să se gândească la ceva mai bun.

Fratele mai mare, dimpotrivă, era un om temător de Dumnezeu. El se străduia să trăiască așa, încât ochii lui Dumnezeu se puteau odihni cu plăcere asupra sa. Era foarte întristat pentru fratele său, pe care îl ruga adesea printre lacrimi să se lase de viața sa păcătoasă. Dar fratelui mai mic nu-i păsa nici de rugămintele, nici de lacrimile fratelui său mai mare, ci mergea mereu mai departe pe calea sa rea, distrugătoare de trup și suflet. Zi de zi rămânea până noaptea târziu în oraș, în timp ce fratele mai mare îl aștepta acasă și se lupta cu Dumnezeu pentru sufletul fratelui său.

În una dintre aceste nopți – trecuse de miezul nopții – fusese speriat de o bătaie puternică, enervată, la ușă. A deschis repede. Fratele său a năvălit palid și tremurând înăuntru, cu hainele pline de stropi de sânge.

„Salvează-mă! Ascunde-mă!”, striga el. „Poliția este pe urmele mele. - - Eu – eu am omorât un om! - - O, Ajută-mă! Ajută-mă!”

Dar cum se putea face așa ceva? Să-l ascundă pe fratele său în așa fel, încât să nu fie găsit, era imposibil în casă.

Dar dragostea este inventivă și hotărâtă. Fără să se gândească mult, fratele mai mare l-a dezbrăcat pe fratele său de hainele stropite cu sânge și le-a îmbrăcat el. Iar pe fratele său l-a îmbrăcat cu hainele sale curate, l-a împins în camera alăturată, a închis ușa în urma lui și – aștepta ce urma să se întâmple în continuare.

N-a trebuit să aștepte mult, că a auzit pași grăbiți. Imediat după aceea au intrat mai mulți polițiști.

„Aha! Aici este criminalul!”, a strigat unul dintre ei. „Deci, bănuiala noastră că îl vom găsi aici pe criminal, nu ne-a înșelat. De mult timp este suspect pentru noi omul ușuratic.”

S-au apropiat de presupusul criminal. Unul dintre ei l-a măsurat cu o privire severă și a întrebat:

„Tu ești criminalul?”

N-a primit niciun răspuns.

„De ce ne pierdem timpul cu întrebări?”, l-a întrerupt un altul. „Nu sunt hainele sale o dovadă suficientă? Să-l luăm cu noi!”

L-au încătușat pe presupusul răufăcător și l-au îmbrâncit afară pe ușă. El i-a urmat fără împotrivire. Era un drum lung prin străzile întunecate până la închisoare. Deținutul, care pe tot drumul nu scosese niciun sunet, a fost încuiat într-o încăpere fără ferestre și fără lumină.

¹ Tradus din greacă

În dimineața următoare au căutat să-l determine să mărturisească. Dar singurul său răspuns la toate întrebările era:

„Știu că trebuie să mor pentru această crimă și cu cât aceasta se petrece mai repede, cu atât mai bine.”

Câteva zile mai târziu a avut loc dezbateră judiciară propriu-zisă. Când judecătorul a văzut hainele stropite cu sânge, a spus:

„Aici nu mai este nevoie de nicio altă mărturisire. Crima este clară ca lumina zilei. Aveți un apărător?”

„Nu”, a răspuns inculpatul.

„Aveți ceva de spus în apărarea dumneavoastră?”

„Nu”, a fost același răspuns, dat pe un ton ferm.

În timpul scurtei dezbateri, deținutul a ținut capul plecat, așa că nimeni nu putea să-l privească în ochi. Privirea sa ar fi putut să-i trădeze nevinovăția.

Dezbateră a ajuns repede la sfârșit. Sentința a fost cea de pedeapsă cu moartea. - -

Era în seara de ajun a zilei stabilite pentru execuție, când condamnatul a făcut pentru prima dată o remarcă, neîntrebat. El a cerut urgent vizita directorului închisorii. Când acesta a intrat în celulă, deținutul a spus:

„Aveți bunătatea să îndepliniți o ultimă dorință unui om a cărui viață va fi încheiată în scurt timp. Am nevoie de o coală de hârtie, cerneală și pană, ca să scriu o scrisoare, în plus și ceva ceară pentru sigiliu și foc, ca să o pot sigila. Vă mai rog pe dumneavoastră să-mi promiteți înaintea lui Dumnezeu, că nu veți rupe sigiliul, de asemenea, că abia după moartea mea veți preda scrisoarea aceluia căruia îi este adresată. Mă gândesc că mă veți crede că este de parte de mine orice intenție necinstită. Măine, sufletul meu va apărea înaintea lui Dumnezeu. În asemenea ceasuri nu se minte.”

Directorul închisorii a privit îngândurat fața criminalului. Încă nu văzuse niciodată un ucigaș condamnat la moarte, care arăta ca acest om. Era atât de liniștit! Ochii săi priveau serios, dar aveau o expresie enigmatică. Era ca și când strălucea din ei o bucurie interioară. El însuși i-a adus deținutului cele dorite și i-a promis scrupulos îndeplinirea rugăminții sale. Paznicul a primit instrucțiune, ca după isprăvire să ia scrisoarea în primire.

Noaptea a trecut ca oricare altă noapte. Multora le-a adus somn și odihnă, unora – dureri și ceasuri pline de griji, altora – băutura otrăvită a păcatului. Despre felul cum și-a petrecut noaptea deținutul nostru, nu avem nicio știre. Poate că fusese o noapte fără somn; dar să nu fi umplut pacea lui Dumnezeu inima acestui copil al Său? Paznicul, care putea să privească în celulă printr-o crăpătură îngustă din ușă, credea că-l văzuse pe deținut îngenunchat pe pământ.

Se crăpa de ziuă. Oamenii mergeau la munca lor, chiar și aceia care trebuiau să-l ducă la moarte pe condamnat. O oră mai târziu totul se terminase.

După execuție, un mesager s-a dus cu scrisoarea sigilată de la clădirea închisorii la casa pe care o desemna adresa. La bătaia sa a apărut un bărbat tânăr cu trăsături palide, pline de teamă și a luat scrisoarea. Multă vreme a privit plicul fix, ca și când adresa ar fi putut să nu fie corectă. Apoi a rupt sigiliul, a citit și un strigăt strident de durere i-a ieșit de pe buze.

S-a repezit la ușă și din nou în cameră. Trupul său tremura. Mâinile sale se crispau într-o durere îngrozitoare și gonia ca nebun dus-întors prin cameră.

Care era motivul acestei agitații puternice?

Erau puținele cuvinte pe care le conținea scrisoarea. Ele sunau așa:

„Măine – în hainele tale – mor pentru tine. Iar tu – în hainele mele – vei duce de aici înainte, în amintirea mea, o viață dreaptă, dedicată Domnului.”

Cuvintele „mor pentru tine” l-au biruit pe omul nelegiuit. Ele răscoliseră interiorul său cel mai profund în adâncurile sale, care fusese amorțit de păcat, ba chiar împietrit. Deodată s-a oprit.

„Mor pentru tine!”, a strigat el tare. *„O, poate că încă nu este mort!”*

El s-a năpustit afară din casă, la închisoare. La intrare a fost oprit. Dar dorința sa de a vorbi cu directorul era atât de urgentă, încât funcționarul, care la început a vrut să-l refuze, s-a lăsat convins și i-a îndeplinit dorința.

Directorul a venit. Fără un cuvânt, omul i-a întins scrisoarea. Directorul a citit, a înțeles imediat despre ce este vorba și a fost foarte mișcat. Parcă îl vedea din nou pe condamnat stând în fața sa, i se părea că îi aude iarăși rugămintea și că îi vedea privirea liniștită, sigură, căreia nu putuse să i se împotrivescă. Cu emoție interioară i-a dus judecătorului scrisoarea. După ce o citise și el, l-a interogată imediat pe adevăratul criminal, care a recunoscut totul: toată viața lui trecută, ultima infracțiune, teama sa mortală și tăcerea sa rușinoasă, cu care îngăduise arestarea fratelui său nevinovat.

„Ucideți-mă! Am meritat-o!”, striga nefericitul, tremurând din tot trupul, după ce fusese depusă mărturisirea lui gravă.

Dar această dorință nu i s-a putut îndeplini. Cuvântul fratelui, care își dăduse viața în locul său, era împotriva. El era sfânt pentru judecător, sfânt în înțelesul deplin al cuvântului. Jertfa celuilalt satisfăcuse dreptatea. Pentru ea se făcuse suficient. Sentința căzuse și fusese executată. Ea nu avea voie să fie atenuată sau chiar declarată nevalabilă. Judecătorul îl privea cu compasiune profundă pe omul care fusese obiectul unei dragoste așa de mari.

După ce fărădelegea fusese ispășită prin jertfa locțiitoare, el nu mai avea dreptul, ca reprezentant al justiției acuzatoare, să-l arunce în închisoare pe adevăratul criminal, dar cu atât mai puțin să-l condamne la moarte.

El nu putea altfel, decât să-l elibereze pe cel care își ruga moartea, cu explicația că viața și libertatea îi aparține de drept.

Cu scrisoarea în mână, criminalul grațiat s-a întors în locuința sa, unde lupta a început din nou. În chinul sufletului său, el striga tare către Dumnezeu și își mărturisea viața pierdută.

„Doamne, Dumnezeul meu”, se ruga el stăruitor printre multe lacrimi, *„nu mă lăsa să mor în păcatele mele! Fratele meu mi-a ispășit crima cu moartea sa. Iartă Tu multele mele păcate, din pricina morții Fiului Tău! Doamne Isuse, Tu ai murit pentru păcătoși. Îndură-Te de mine! Ajută-mă împotriva păcatului, ca el să nu mă mai stăpânească! Fă-mă vrednic să port hainele celui care și-a dat viața pentru mine! Ajută-mă să le păstrez curate de orice murdărie! Doamne Isuse, păzește-mă de orice rău!”*

Începând din acest moment, nimeni nu-l mai recunoștea pe acest om, așa de schimbat era. De aici înainte, el a trăit ca un străin printre apropiații săi. Devenise un om serios. De la el nu se mai auzea râs zgomotos. El a devenit un binefăcător pentru oameni.

La început, vechii săi prieteni au încercat să-l recâștige pentru viața de mai înainte și să-l determine să-i însoțească iarăși acolo unde își petrecuse el odinioară serile împreună cu ei. Dar la toate aceste încercări, el dădea același răspuns:

„În aceste haine nu pot să merg acolo. Niciodată n-ar fi vizitat fratele meu asemenea locuri. Cum s-o fac eu, care astăzi sunt un creștin ca el?”

Cu timpul l-au lăsat în pace. Majoritatea prietenilor săi de altădată s-au îndepărtat de el. Dar unii au dat ascultare rugămintelor sale pentru întoarcere. Ei priveau cu respect la omul pentru care era ceva așa de serios să îndeplinească ultima rugămintă a fratelui său. Ei vedeau viața sa dedicată lui Dumnezeu și nu doar o admirau, ci s-au întors chiar ei înșiși de pe căile lor păcătoase și au ales cu hotărârea inimii calea urmării lui Isus.

Au trecut ani, în care viața sa a adus rod bogat pentru Dumnezeu. Apoi, Dumnezeu a găsit de bine să răspundă la rugămintea: „Lasă-mă să mor!”, pe care odinioară, în ceasuri de disperare i-o pusese în față judecătorului pământesc, dar pe care, în ultima perioadă a vieții sale l-o spusese Dumnezeului său în smerenie. El l-a luat acasă, în paradis, în locul unde fratele său era deja de așa de mult timp.

La dorința sa a fost îngropat în hainele fratelui său, care acum erau zdrențuite. Prietenii săi, care îi cunoșteau povestea, știau ce înseamnă aceasta. El isprăvisese alergarea și păzise credința.

Povestirea mea a ajuns la sfârșit. Sper că ea nu-și va fi ratat impresia asupra cititorului, dar nu așa, încât numai sentimentele sale să fie impresionate. Povestirea mea vrea să urmărească mai mult. Ea dorește să slujească drept îndrumător spre Cel a Cărui dragoste depășește infinit dragostea aceluia frate. Cu siguranță cunoști Evanghelia despre Isus Hristos, cititorule. Ai auzit-o de multe ori predicată, dar a răscolit ea deja adâncul sufletului tău?

Vrei să te ocupi odată amănunțit cu ce a făcut Domnul Isus din dragoste pentru tine? El a suferit de dragul tău mai mult decât a suferit acel frate. Pe cât de mult te-a iubit, pe atât de mult a suferit pentru tine. El Și-a dat viața pentru viața ta, dar cum? Acel frate a murit în pacea lui Dumnezeu, care a fost partea sa chiar și pe drumul morții. Dar Isus a trebuit să sufere sub loviturile zdrobitoare ale Dumnezeului Său. Înainte să moară, El a fost un purtător de păcate, care a trebuit să guste grozăvia mâniei lui Dumnezeu împotriva păcatului. Astfel a plătit cu viața Sa, cu sângele Său, acele lucruri de care se făcuseră alții vinovați. De asemenea, El n-a murit numai ca să te pună pe tine în siguranță față de judecata divină viitoare, ci și ca să te elibereze deja în viața aceasta de puterea păcatului. Credinciosul trebuie deja în viața aceasta să devină dreptatea lui Dumnezeu în El. Deja în viața aceasta el trebuie să primească putere să umble, în amintirea Mântuitorului său, în curăția vieții.

Nu vrei să cumpănești odată toate acestea cu inima sinceră, cititorule, și să-ți amintești că *Domnul Isus Însuși* te-a rugat prin slujitorii Săi să te împaci cu Dumnezeu?

Iată cum El, îmbrăcat cu hainele murdare ale păcătosului, împovărat cu păcatele tale, a murit pentru tine, ca tu, îmbrăcat cu hainele mântuirii Sale, să trăiești spre gloria Sa, în despărțire de orice rău.